

Pater Jožef Kentenich

ŽIVLJENJEPIS
in DEVETDNEVNICA

Tajništvo patra Jožefa Kentenicha

Pater Jožef Kentenich

ŽIVLJENJEPIŠ
in DEVETDNEVNICA

M. Kley

Tajništvo patra Jožefa Kentenicha

Podatki o izvirniku:

Pater Josef Kentenich

Lebensbild / Neun-Tage-Gebet von M. Kley

Ostali podatki:

Izdajatelj: Sekretariat Pater Josef Kentenich,

Berg Schönstatt 7, 56179 Vallendar

Tisk: Rübel Offsetdruck GmbH, Neuwied

Grafična priprava: Timo Richter, incicero.de

11. predelana izdaja: november 2012,

Dovoljenje za natis (Imprimatur): Nr. 21/73, Treveris,
18.9.1973

Izjavljamo, da imajo poimenovanje „svet“, „svetnik“ ali
„čudež“ samo zasebni značaj. S temi poimenovanji se
ne nasprotuje Cerkvam odločitvam.

Slikovno gradivo: stran 4, Josef M. Neuenhofer; stran
34, sestra M. Hermia Schlichtmann; stran 41, 48, 68,
Jakob Boos; stran 12, 19, 20, 27, 44 arhiv;

Slovenska izdaja:

Prevod: Jože Matevžič

Lektoriranje: Ksenija Saražin Klemenčič in Marijan Pirc

Informacije: Tomaž Kvaternik, 00 386 31 712 028,
tomaz@schoenstatt-ska-druzina.si

Vsebina:

Življenjepis

Papež Pavel VI. o patru Kentenichu	5
Bog si ga je izvolil	6
Bog ga vodi	7
Bog ga pošilja	13
Bog ga pošilja	21
Bog ga skuša	28
Bog ga blagoslavlja	35
Pismo patra Kentenicha	40
Pomembnejši datumi v življenju patra Kentenicha	42

Devetdnevnica

Predgovor	45
1. dan: Angelov pozdrav Mariji	46
2. dan: Marijina hvalnica	49
3. dan: Marija z Jezusom v naročju	51
4. dan: Marijino dušo presune meč bolečin	53
5. dan: Prihod Svetega Duha nad učence	55
6. dan: Kača pod njenimi nogami	57
7. dan: Žena ogrnjena s soncem	59
8. dan: Kronana s krono iz zvezd	61
9. dan: Poveljučana pri Bogu	63

Molitev za beatifikacijo patra Kentenicha	67
---	----

Papež o patru Kentenichu

Papež Pavel VI. je pri splošni avdienci dne 8. aprila 1970, ko je pozdravljal skupine nemških romarjev povedal naslednje besede:

„Ljubi sinovi in hčere!

Na nagrobniku nemškega zelo zaslužnega duhovnika in dušnega pastirja so vklesane besede, ki odlično označujejo osebnost in povzetek njegovega bogatega življenja:

DILEXIT ECCLESIAM - LJUBIL JE CERKEV

Enake besede veljajo tudi vam. Ljubite Cerkev! Ostanite v teh razgibanih časih zvesti nauku Cerkve in nasledniku svetega Petra! Potem bo tudi Vaše življenje bogato in polno.”

(L' Osservatore Romano – letnik 1970, številka 81, stran 2)

Papež Janez Pavel II. je dne 16. septembra 1994, opogumil skupino romarjev Schönstattskega gibanja z naslednjimi besedami: „Ponesite delo Vašega ustanovitelja v prihodnost in obogatite življenje Cerkve s svojo karizmo na njeni poti v novo tisočletje.”

Naj nam naslednja besedila, posredujejo vpogled v življenje in delovanje tega duhovnika, ustanovitelja Schönstattskega gibanja.

Bog si ga je izvolil

„Iz Nazareta more priti kaj dobrega?” (Jn 1,46) Tako sodi človeška modrost o Kristusovem poreklu. Koga to čudi? Svet meri po časti in slavi, po položaju in uspešnosti. Verjame samo temu kar vidi z očmi. Nasprotno pa Bog s posebno ljubeznijo izbira kar je majhno, neznatno, šibko. „Edino Bog je tisti, ki opravlja velika dela samo preko majhnih in za najmanjše!” To je po besedah patra Kentenicha ‚zakonitost, ki velja v Božjem kraljestvu‘.

Tudi v življenju patra Kentenicha je to postalo resničnost. V njegovem življenju zaman iščemo zunanega blišča. Na njem se je uresničila beseda preroka Izaija: Gospod me je poklical ob rojstvu. Ime mi je dal že v materinem naročju... Zakril me je s senco svoje roke, naredil me je za gladko puščico... Rekel mi je: Moj služabnik si! V tebi se bom poveličal! (prim Iz, 49, 1-3)

Pater Jožef Kentenich je bil rojen 18. novembra 1885, v kraju Gymnich pri Kölnu. Neugodne družinske razmere so prisilile mater samohranilko, da je bila zaradi dela veliko zdoma. Jožef je zato odraščal najprej pri starih starših, potem pa v sirotišnici.

Že v prvih letih življenja je bil mali Jožef dvakrat v veliki življenjski nevarnosti. Ko je bil še dojenček je podivjana krava na roge nataknila košaro v kateri je ležal in jo vrtela po zraku ne da bi se njemu kaj zgodilo. Drugič pa

je triletni Jožef med igro padel v vodnjak. Iz vodnjaka ga je še pravočasno rešil stari oče, ki je zaslišal klice na pomoč. Dejstvo, da pri obeh nezgodah ni bil poškodovan je pravi čudež.

Jožefa je že v mladosti odlikovala izredna nadarjenost in nadpovprečen smisel za religioznost. Rad je molil. Že v zgodnjem otroštvu je Jožef postavil sebe in posebej svojo čistost v varstvo Božje Matere. O tem nam govori molitvica, ki jo se sestavil sam:

„Pozdravljena Marija! Zaradi Tvoje čistosti, ohrani čisto moje telo in dušo. Na široko mi odpri Svoje in Sinovo srce. Izprosi mi globoko spoznanje samega sebe in milost stanovitnosti do smrti.“

Zaradi slabih življenjskih razmer, so Jožefa v devetem letu starosti po nasvetu domačega župnika, dali v sirotišnico v Oberhausen. Ob spoznanju, da zanj ne more več neposredno skrbeti sama je njegova mati v svoji veliki stiski, fanta in njegovo vzgojo popolnoma zaupala Božji Materi. Jožef je to posvetitev živo sodoživel. To je bil zanj nepozaben dogodek iz otroštva, ki je odločilno zaznamoval vso njegovo prihodnost. Pozneje je o tem večkrat pripovedoval. Izročitev v varstvo Božje Matere je jemat zelo resno. Devico Marijo je doživljal kot mater in vzgojiteljico. Zanj je postala Devica Marija posrednica obilnih Božjih milosti.

V poznejših letih je priznal, da se za vse kar je v življenju prejel in doživel, zahvaljuje Božji Materi. Tega se je tudi stalno zavedal in občutil kako je odvisen od Nje.

Bog je že zgodaj položil v Jožefovo srce duhovniški poklic. To je kot skrivnost na dan svojega prvega svetega obhajila zaupal materi. Toda zaradi življenjskih okoliščin je bilo videti, da je ta cilj nedosegljiv.

Kljub svoji pobožnosti in navidezni resnosti, mladi Jožef ni bil kakšen „otrpel svetnik“. Prav po fantovsko se je zanimal za vse in tudi marsikatero ušpičil. To so bila majhna drzna dejanja. Nekoč je s cerkovnikovim sinom in njegovim bratrancem splezal v zvonik župnijske cerkve. Fantje so mislili, da jih nihče ne vidi. Toda župnik je za njimi na skrivaj zaprl vrata zvonika, da bi pobaline ujel, ko bi se vrnili. Mladi predrzneži so bili ujeti, izhod pa zaprt! Kaj sedaj? Hitro so se spet vzpeli po stopnicah zvonika in nadaljevali pot po podstrešju cerkve do kora. Od tu so skozi neko lino splezali na oltar, se po oltarnih stebrih spustili na tla in skozi stranska vrata neopaženo prispeli na prosto.

Spet drugič najdemo Jožefa z družbo ob potoku kjer fantje preizkušajo pogum v skakanju čez vodo. Nekemu vrstniku, ki tega ni upal so fantje vrgli kapo na drugo stran potoka in ga tako prisilili, da je vendarle skočil čez.

Pozimi se je Jožef igral z vrstniki na ledenih ploščah

grajskega potoka. Pri tem je kazal velik pogum in zato padel v ledeno vodo. Poleti se je ob dežju rad postavljaj pod strešni žleb in prihajal domov popolnoma premočen. Izrazita je bila tudi njegova močna ljubezen do svobode. Prisile ni prenašal. Zaradi tega tudi ni rad hodil v otroški vrtec. Potem, ko so ga potegnili iz vodnjaka je popolnoma bled in brez znakov življenja ležal v posteljici. Bolniška sestra je z namenom, da bi bolniku dvignila srčni utrip, uporabila besedno zvijačo. Med drugim mu je glasno rekla: „Jožef bo kmalu spet zdrav. Potem bo smel iti v otroški vrtec in dobil bo podobico.“ Tedaj je malo telesce oživel. Jožef je odprl oči in zategnjeno, toda odločno dejal: ‚Ne grem v vrtec in nočem podobice!‘ Potem je zopet ležal nepremično kakor prej.

Njegov občutek za resnico in pravičnost je zelo izrazit. Nekoč je učitelj v šoli menil, da Jožef ni napisal domače naloge na svojo tablico sam. On pa se je energično postavil v bran, dokler se zadeva ni pojasnila. Učitelj je poklical in izprašal njegovo sestrično. Ta je jokajoč priznala, da je ob čiščenju okvirja tablice po nesreči izbrisala nekaj besed, katere je nato ne da bi to povedala Jožefu, ponovno pripisala s svojo pisavo.

Kasneje v študijskih letih je Jožef rad potoval in polnil zvezke z opisi potovanj. Ko je bil za to naprošen je za razne prireditve v internatu sestavljal pesmi in nagovore. Iz njih se zrcali njegov talent. V njegovi duši prevladuje nagnjenost k nadnaravnemu. V kasnejših letih je to lepo izpovedal z besedami:

‚So ljudje, ki so od otroštva tako nadnaravno naravnani, da jih tudi v mladosti vse zgolj naravno ne nagovori. Neposredno jih priteguje večno, neskončno. ... Priznavam, da je taka tudi moja osebna življenjska pot... Skrito hrepenenje bitja ni moglo biti nikjer potešeno... Najgloblja ljubezen duše se nikjer drugje ni umirila, kakor samo pri Bogu...‘

Bog ga vodi

Jožefova skrita želja je bila, da bi некоč lahko deloval kot misijonar v Afriki. Štirinajstleten je začel šolanje pri patrih Palotincih v Ehrenbreitsteinu. Bog je nanj položil svojo roko in ga ni več izpustil. Med študijem ga je vodil skozi veliko trpljenje, notranjo osamljenost in skozi duhovne krize. Pot do duhovništva je bila tlakovana z mnogimi stiskami. Bog ga je na ta način pripravljaj za veliko poslanstvo.

Božja Mati mu je kazala pot v vseh notranjih in zunanjih stiskah. Med študijem filozofije je še kot neposvečen redovni brat, zapadel v težko krizo. Zajel ga je dvom, ki je vse postavil pod vprašaj. Kaj je resnica? Včasih ga je bilo strah, da mu bo že naslednji dvom omračil um. Tudi tokrat je rešitev prišla po Božji Materi. Spoznal je naslednje: ‚Marija je harmonična in popolnoma z Bogom napolnjena oseba, ki je vse dogodke življenja in vsako situacijo, obvladovala in obvladala z močjo vere. (!) To je torej pot rešitve! To je tudi moja pot!’

Jožef je posvetitev, ki jo je opravil pri devetih letih, obnovil tudi kasneje kot študent in iskalec. Po vzoru Marije se je brezpogojno izročil Bogu. Vse je stavil, ‚na to karto in ta karta je bila zmagovalna‘. Kriza je bila premagana. Za svojo vztrajnost je prejel pravo Božje darilo. Preprosta otroška vera, ki je nič ni moglo omajati je bila odslej značilnost njegove osebnosti. Nezmotljivo je hodil po svoji poti. Vedel je, da ga vodi Bog in sledil

mu je kakor Marija. Z Marijo je šel po poti kamorkoli je hotel Bog.

Dne 8. julija 1910 je bil 24 letni Jožef Kentenich v Limburgu posvečen v duhovnika. Hrepenenje in vodilo njegovega bodočega duhovniškega delovanja sta zapisana na njegovi novomašni podobici: ..., da se vsi duhovi združijo v resnici in vsa srca v ljubezni!'. Temu cilju je pater Kentenich posvetil ves svoj trud in se zanj brezpogojno žrtvoval. Zaradi šibkega zdravja, patra Kentenicha niso poslali v misijone v Kamerun. Tam je bilo takrat cvetoče misijonsko področje patrov Palotincev. Postal je učitelj latinščine in nemškega jezika na Palotinski gimnaziji v Ehrenbreitsteinu. Očitno delovanje Božje previdnosti se je pokazalo tudi tukaj. Že pri prvi uri pouka je znal mladi pater svoje učence nepozabno nagovoriti. Spregovoril jim je iz svoje notranjosti, kakor bi govoril prijateljem in znancem. Začel je:

„Sedaj hočemo sodelovati. Od vas bom veliko zahteval. Tudi vi smete veliko zahtevati od mene, zelo veliko. Na ta način bomo v tem letu postali dobri prijatelji.“

Kakšen klic k odgovornosti in samostojnosti gimnazijcev tiči za temi besedami. Eden izmed njih je pozneje povedal:

„Ure pouka so postale nepozabne. Odločilno so nas oblikovale za naše poznejše življenje. Te učne ure niso bile pouk ali dril v tedaj poznanem smislu. Bile so mobilizacija vseh duhovnih in nravnih moči

posameznika in celega razreda za svobodno, plemenito in disciplinirano tekmovalnost duha.“

Pater Kentenich je ostal zelo človeški kljub vsem zahtevam, ki jih je postavljajl sebi in učencem. To se je kazalo na veliko načinov. Ob Božičnih praznikih je imel v svoji sobi košaro s pecivom. Učencem, ki so prišli k njemu po pomoč ali na razgovor je iz nje napolnil žepe z dobrotami. To dejanje je bilo za takratne razmere popolnoma neobičajno.

Po učiteljskem delu v Ehrenbreitsteinu je pater Kentenich oktobra leta 1912, postal duhovni vzgojitelj – spiritual v novozgrajenem akademskem domu v Schönstattu. Tu je po Božjem načrtu, pozneje ustanovil Schönstattsko gibanje. V tej novi službi je bil fantom popolnoma na voljo. Podaril jim je svoje popolno zaupanje, posebno pa svoje srce.

„Popolnoma se vam dajem na voljo z vsem, kar sem in kar imam: Moje znanje in neznanje, kar morem in česar ne zmorem, predvsem pa moje srce.“ Iz Pred-ustanovne listine Schönstatta, dne 27. oktobra 1912.

Fantje so prihajali k njemu z vsemi svojimi skrbmi in težavami. Pater Kentenich je znal vedno prav svetovati in pomagati. Dojeli so, da je mislil resno, ko jim je nekoč dejal:

„Hočem vam nadomestiti vašo mater!“

Pri mladem duhovnem voditelju so študentje najbolj cenili to, da jih je upošteval kot osebnosti. Njegova vzgojna metoda je pomenila prelom z dotedanjimi praksami. Njihovo slo po nevezanosti je usmerjal na pravi tir. Navduševal jih je za pravo svobodo, svobodo osebnosti. Njegov cilj je bil: ‚Vzbuditi v njih velikodušnost in prostovoljno sodelovanje.‘ Tako mu je uspelo preseči krizo avtoritete, ki je nastopila ob vselitvi v novi študentski dom.

Eden od fantov se je kasneje spominjal:

„Pater Kentenich je na nas napravil velik vtis. Med fanti ni bilo slišati kritike čez njega. Zaupali smo mu. Njegova predavanja smo poslušali z navdušenjem in se kasneje o njih pogovarjali. On je bil naš voditelj, ki je nas fante razumel. Vsi smo postali njegovi navdušeni privrženci.“

Bog pa je imel z njim še večje načrte. Pred njihovo izpolnitvijo je pater Kentenich nevarno zbolel. Bil je že skoraj na smrtni postelji. Tako se je povsem očitno razodelo, da Bog svoje delo ustvarja iz nič. „Samo še dva meseca“ se je glasila zdravnikova diagnoza. Po tej ‚smrtni obsodbi‘ je vstal iz svojega ležalnika in šel na delo. Pozneje je povedal, da je hotel ‚v teh dveh mesecih še resnično veliko postoriti v Božjo slavo in za zveličanje duš.‘ Še v visoki starosti se je pater Kentenich rad pošalil: ‚Ona dva meseca še vedno nista minila!‘ Nekako v istem času patru Kentenichu ‚tiha najljubša

ideja‘ ni dala miru. Povod zanjo je bil kratek časopisni članek o nastanku milostnega kraja Valle di Pompeji. Ta milostni kraj v južni Italiji je nastal na pobudo spreobrnjenega advokata Bartola Longa.

Zaupajoč Božji previdnosti se je pater Kentenich vprašal ali mu Bog preko sporočila v časopisu morda ne želi nekaj povedati. Po dolgem notranjem boju je sklenil, da si bo skupaj s somišljeniki prizadeval, da bi mala kapela svetega Mihaela v Schönstattu postala Marijin milostni kraj. To je bilo njegovo tiho hrepenenje. Božja Mati naj bi si ‚tukaj postavila prestol, delila zaklade in delala čudeže milosti.‘ V tej mali kapelici je 18. oktobra 1914, fantom predstavil ta ‚drzni načrt.‘ Njihovo pravo stremljenje po svetosti, naj bi Božji Materi storilo ‚blago silo‘ in jo pripeljalo na takraj.

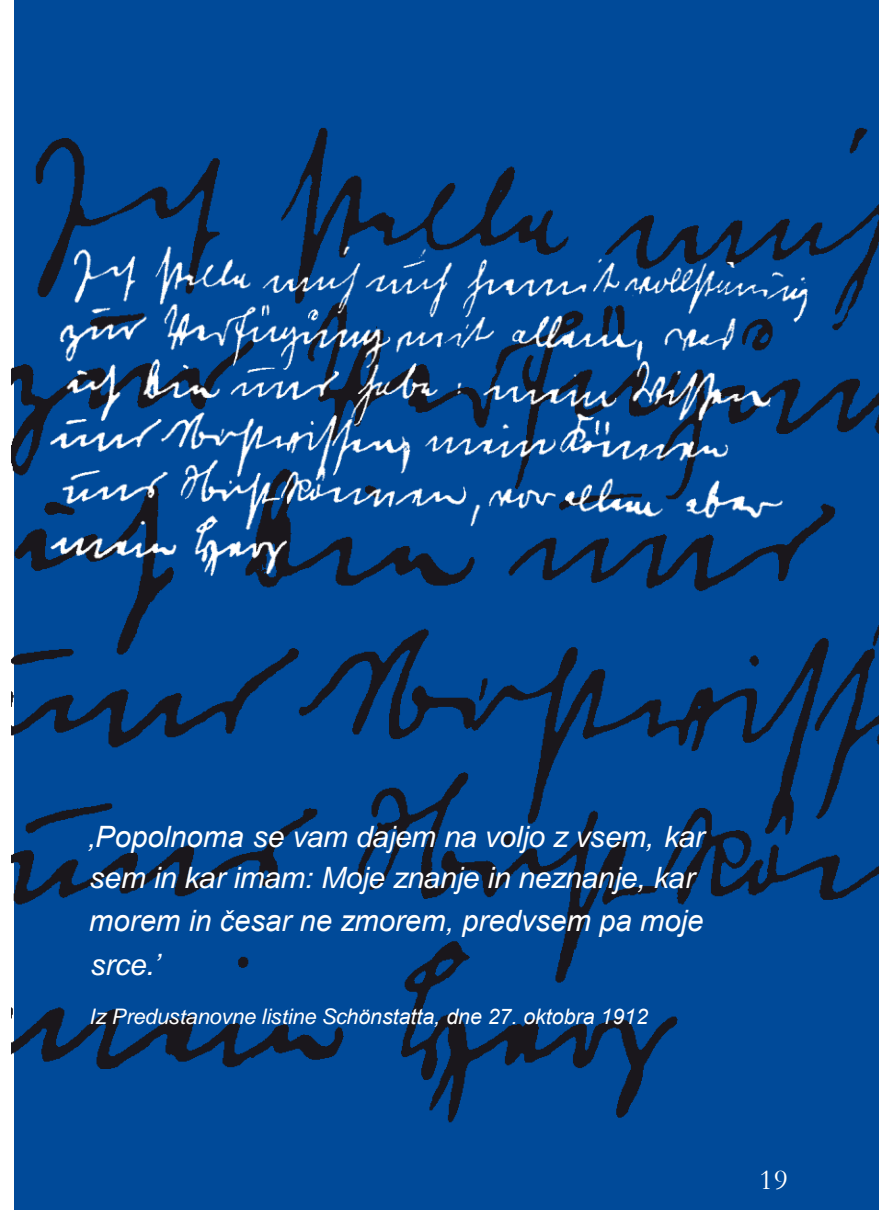
Tako se je tudi zgodilo. Nekateri študentje so ‚drzni načrt‘ duhovnega vzgojitelja vzeli za svojega. Pri tem se niso zavedali njegove daljnosežnosti. S patrom Kentenichom so v duhu položili svojo roko v dlan Božje Matere in z njo sklenili ‚Zavezo ljubezni.‘ Po načelu: ‚Nič brez Tebe Božja Mati – ničesar brez nas‘, so od tedaj prinašali Božji Materi v malo svetišče svoje ‚prispevke v zaklad milosti‘, da bi Ona od tam delila srcem ‚čudeže milosti in bi se tako prenavljal svet.‘

Izkoristili so vsako priložnost, ki se je ponudila. To so bile majhne očem skrite težave iz vsakodnevnega izpolnjevanja obveznosti. Kmalu pa so lahko darovali

tudi do tedaj neobičajne žrtve. To so bili pretresljivi dogodki iz bojišč I. svetovne vojne. Po besedah patra Kantenicha je bila vojna za te mlade ‚mogočen ljudski misijon‘ in ‚v srce močno segajoče duhovne vaje, ki jih vodi sam neskončni Bog, najboljši poznavalec človeških src.‘

Ne da bi se tega zavedali, so Pater Kantenich in mladi postali soustanovitelji Božjega dela. Z ‚Zavezo ljubezni‘ je bil položen temelj novega Schönstatta. Nebesa sama to potrjujejo. Od te znamenite ure naprej, številni ljudje kapelico v Schönstattu doživljajo kot Marijin milostni kraj. Od tu se razliva v svet tok milosti in novega verskega življenja.

Pater Kantenich prva leta po sklenitvi Zaveze ljubezni 18. oktobra 1914, ni še nič vedel o tem kar mi danes doživljamo v Schönstattu in v Schönstattskehi svetiščih po vsem svetu. Pod površjem je kalilo seme, ki je bilo vsejano. Pater Kantenich je to seme v zemlji negoval in skrbel zanj. Nikoli ni izgubil upanja, da bo kalilo in zrastle v rastlino, ki bo obrodila bogate sadove milosti.

‚Popolnoma se vam dajem na voljo z vsem, kar sem in kar imam: Moje znanje in neznanje, kar morem in česar ne zmorem, predvsem pa moje srce.‘

Iz Predustanovne listine Schönstatta, dne 27. oktobra 1912

Bog ga pošilja

Božji načrt, da bo pater Kentenich predvsem očetovski duhovnik, ki bo pomagal pri odkrivanju Boga v današnjem času je z leti postajal vedno bolj očiten. Za to poslanstvo ga je vzgajala in oblikovala Božja Mati. Ljudje, ki so ga srečevali, so preko njegovega odnosa zaslutili, kako je Bog Oče dober in usmiljen.

Prav to je bilo za mnoge, ki so se srečali s patrom Kentenichom veliko doživetje. Zgovoren je zapis duhovnika, ki se je z njim srečeval vrsto let. „Če bi želel z eno besedo označiti osebnost patra Kentenicha, bi rekel: On je klasičen in hkrati edinstven odsev Boga Očeta... Že od svoje mladosti si je na nek način prisvajal Božje metode in jih posnema. Ob mnogih zadevah, ki jih je moral reševati, se je spraševal: ‚Kako bi to napravil ljubi Bog? Torej delajmo tudi mi tako.‘”

Spet drugi pripoveduje: „Pater Kentenich nam ni zrcalil Boga Očeta le s svojimi besedami, marveč smo ga tudi doživljali kakor očeta. Že pred leti se je pisalo o ‚ponovnem rojstvu očeta‘ in o tem, kako pomembno je ponovno odkritje nenadomestljive vloge očeta za umiritev človekovega duševnega in duhovnega nemira. Mi smo doživljali, kakor da se je oče za nas rodil v Schönstattu...”

Številni ljudje so našli pot k patru Kentenichu. Na njih je napravil vtis s svojim značajem, dobroto, ljubeznivostjo in

modrostjo. Pater Kentenich je znal razložiti nadnaravne resnice na nov življenjski način. Najpomembnejše pri tem pa je, da nam je pokazal kako jih uporabljati v praktičnem življenju. Predvsem je znal pokazati na pravo vlogo Božje Matere pri našem odrešenju. Kdor ga je poslušal je takoj vedel, da svoje modrosti ne črpa iz knjig, ampak iz izkustva in povezanosti z Bogom. 'Uho na Božjem srcu, roka na utripu današnjega dne.' Po lastnih besedah je na ta način ugotavljal, kakšna je Božja volja glede njegovega poslanstva.

Mnoge osebnosti iz rodne Nemčije, kakor tudi iz tujine pričujejo, da so doživeli patra Kentenicha kot netipičnega duhovnika in voditelja z velikimi Božjimi darovi. Nekaj odlomkov iz teh pričevanj:

„Pater Kentenich je lik preroškega duhovnika. Njegovo poslanstvo je bilo, da v zmedenem in negotovem času ljudi prav usmerja ter razkrinkava in presega problematične pojave takratnega časa, kot so bili: nacionalsocializem, ateizem, ... Celim generacijam duhovnikov v dvajsetih, tridesetih in štiridesetih letih dvajsetega stoletja je pomagal, da so razumeli svoj čas, verodostojno dojeli svoje duhovniško poslanstvo in ga zavestno uresničevali...”

„Človek se enostavno ni mogel upreti privlačni moči te z Bogom prežete duhovniške in vzgojiteljske osebnosti. Brez Schönstatta, brez Matere Trikrat Čudovite, brez očeta Kentenicha, moje

poslanstvo, moje družinsko in osebno življenje ne bi teklo tako premočrtno proti cilju.”

Mnogi duhovniki in laiki, ki so na voljo skupnostim Schönstattskega gibanja, ki jih je ustanovil pater Kentenich, so občutili isto. Pater Kentenich govori kakor tisti, ki ima oblast. (prim Lk, 4,32) Pater Kentenich je imel oblast in moč, da v ‚Zavezi ljubezni z Marijo‘ pridobi ljudska srca za otroško držo pred Bogom, za posnemanje Kristusa, za uresničitev ideala svetosti. Kdor se je srečal s patrom Kentenichom je bil vzpodbujen k spremembi svojega življenja. Tu sta dve pričevanji, ki se ponavljata na mnogo načinov:

„...Njegova dobrota in prijaznost do ljudi je delovala name tako privlačno, da sem se odločil, delati enako kakor on...”

„Odkar sem spoznal patra Kentenicha, gledam na vsakdanje dogodke z drugačnimi očmi. Zaradi njega se je vera v meni globoko zasidrala. Po srečanju z njim imam popolnoma drugačen odnos do Boga Očeta...”

Vsi, ki pripadajo katerikoli skupnosti velikega mednarodnega Schönstattskega gibanja, so s patrom Kentenichom doma v svetišču Matere Trikrat Čudovite, Kraljice in Zmagovalke iz Schönstatta. To svetišče je srce, središče nenehno rastoče Schönstattske družine. Neki duhovnik je zapisal: „Pater Kentenich nas je iz zmedenega sveta neprestano klical v to svetišče, svetišče z neuničljivim temeljem. Postali smo kakor on,

eno s to skalo. On je tam ponudil in pripravil prestol Materi Mariji...

Pripravil ji je prestol, da spet zasede mesto, ki ji pripada. Pripravil ji je prestol, da se razodene našemu času in tudi prihodnjim rodovom..."

Pater Kentenich je pri izvrševanju Božjih naročil neumorno delal. Tako v Schönstattu kakor po vseh škofijah Nemčije je imel tečaje in predavanja. Razdajal se je za duhovnike in laike, za može in žene, za mlade in stare, za zdrave in bolne. Po drugi svetovni vojni je potoval tudi po drugih celinah, da bi ponesel zmagoslavje Matere Trikrat Čudovite, Kraljice in Zmagovalke ljudem vsega sveta. Dan za dnem, pogosto pozno v noč so k njemu prihajali ljudje tako, da skoraj ni imel več zasebnega življenja in počitka zase. Popolnoma je bil predan službi Bogu in ljudem, ki so mu bili zaupani.

Kljub vsestranski zaposlenosti in obremenjenosti ni dajal vtisa, da je preobremenjen, izčrpan ali vznemirjen. Vedno je bil umirjen ter imel čas za vse in vsakogar. V njegovem značaju je prevladovala prisrčna privlačnost in človeška toplina. V vseh situacijah in do vsakega človeka je bil pozoren in sproščen.

Neka učiteljica opisuje vtise z njegovih potovanj: „Pogosto so me navdihovali njegovi spoštljivi, tako človeški, neprisiljeni in spontani načini komunikacije z

osebnostmi iz sveta in Cerkve. Enako kakor z njimi je komuniciral tudi s preprostimi ljudmi ali z otroci v šoli. Znal se je prilagoditi ljudem vseh položajev in okolij. Vedno je bil je sproščen in naraven.

Iz njegove osebnosti je izhajalo nekaj, kar je nehote kazalo navzgor in vodilo v višave."

Vsaka človeška stiska je v patru Kentenichu prebudila razumevanje in pripravljenost pomagati. Nobena okoliščina se mu ni zdela zanemarljiva ali nepomembna. K njemu so prihajale tudi mnoge matere. Vse so od njega odšle potolažene, saj so dobile spodbudo in duhovno pomoč.

Neka mati piše: „Pater Kentenich je razumel vsako stisko kakor oče. Na moje skrbi je gledal kakor na svoje. Vedno je bil pripravljen pomagati. Njegovo razumevanje in sočutje za bolečino matere sta na me napravila globok vtis. To mi je tudi dalo moči, da sem obvladala tisto težko situacijo. Imela sem občutek, da gleda skozi mene in me popolnoma razume ... Kadarkoli sem potrkala na njegova vrata sem vedela, da sem dobrodošla.

Družinski oče iz ZDA, kjer je pater Kentenich v času pregnanstva deloval kot dušni pastir za Nemce je povedal: „Za mene odraslega človeka in moža je bil pater Kentenich duhovnik v katerem sem videl podobo očeta. Hkrati je bil moj prijatelj. Večkrat sva se skupaj

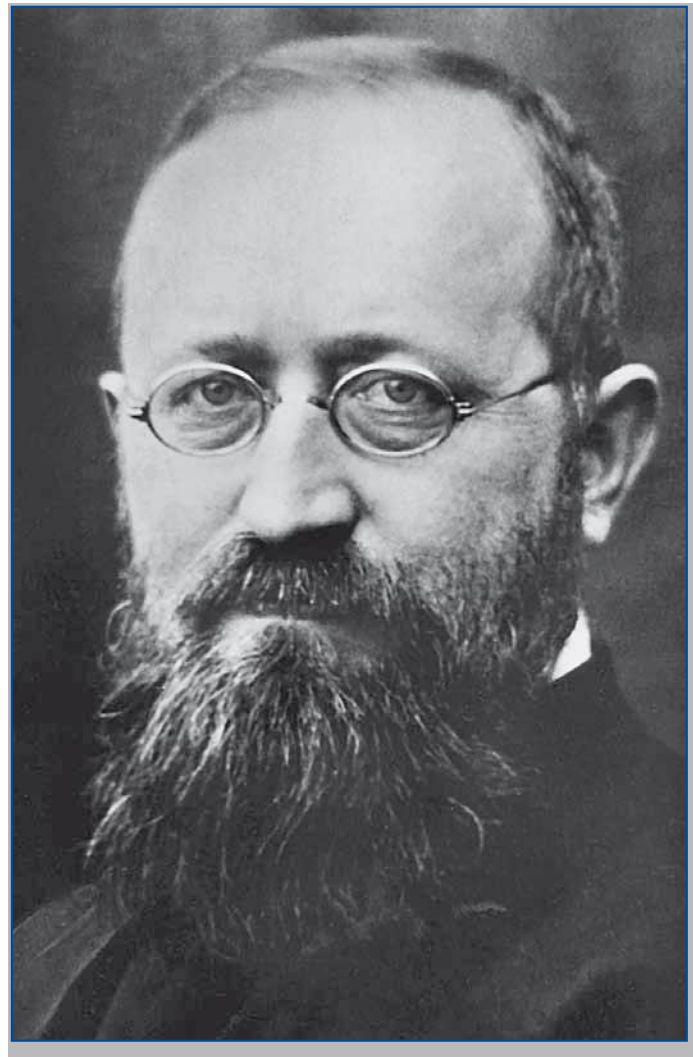
šalila. Moje otroke je imel zelo rad. Občutil sem željo, da bi vse storil zanj ...”

Na nekem potovanju po ZDA je pater Kentenich prispel v majhno vas. Slišal je o kmetiji kjer se je pripetilo mnogo nesrečnih primerov z živino. To je v njem vzbudilo tolikšno sočutje in željo po pomoči, da je nemudoma obiskal nesrečnega kmeta. Še leta po tem obisku je kmetova soproga pripovedovala: „Skupaj s patrom Kentenichom smo stali v našem hlevu. Neumorno je molil in blagoslavljal. To nas je vse globoko ganilo. Od tedaj naprej v našem hlevu nismo imeli nikakršne nesreče več.”

Lahko se vprašamo, kje je pater Kentenich črpal moč za tako požrtvovalno služenje človeku? O tem je nekoč skromno dejal:

„Božja Mati mi je 18. oktobra 1914, dala na voljo svoje materinsko srce... Njej se zahvaljujem za vse!”

Marija, ki jo je Bog ustvaril kot odsvit svoje ljubezni in dobrote je poskrbela za to, da ji je pater Kentenich postajal vedno bolj podoben.

Bog ga skuša

Vsak človek, ki si ga je Bog na poseben način izvolil, bo zaznamovan s križem. To velja tudi za patra Kentenicha. Trpljenje je sprejel pogumno in sledil svojemu Učitelju. Zavedal se je, da je življenjski križ milost in pomeni rodovitnost za Božje kraljestvo. Ob neki priliki je dejal:

„Raznoliko trpljenje, ki nam ga pošilja ljubi Bog ima samo en smisel. Ta smisel je v tem, da tudi mi kakor je to storila Božja Mati, prevzamemo življenjsko nalogo so-odreševanja ljudi in svet po križu ponovno položimo pred noge nebeškega Očeta. Kakor Božja Mati smo tudi mi otroci križa in zaradi Kristusove smrti na križu Očetovi ljubljenci.“

Pater Kentenich je ljubil križ, ki ga je nosil. Na križ je gledal kot na dragocenost in dokaz Božje ljubezni. Bil je hvaležen, da sme trpeti za svoje poslanstvo, ki mu je podaril vso ljubezen in vse življenjske sile.

Nekoč je v času težke preizkušnje zapisal:

„Zame so križ in trpljenje, zaničevanje, sramotenje, izguba časti, omalovaževanje, odrekanje, ..., največje dragocenosti. Toso najdragocenejši darovi Očetove ljubezni. Ponjih

sem bolj podoben Zveličarju. S to podobnostjo, bi rad na sebe pritegnil Očetovo naklonjenost.“

Dne 20. septembra 1941 je patra Kentenicha aretiral Gestapo, tajna policija Tretjega rajha. Kakšna je bila njegova krivda? Nekoč je v govoru pokazal na kljukasti križ in ob tem odkrito povedal: ‚Mi kristjani se držimo svojega križa, Kristusovega križa!‘ Ta izjava mu je prinesla več kot tri leta in pol jetništva. Od tega štiri tedne temnice, preiskovalni zapor v Koblenzu in koncentracijsko taborišče Dachau.

Iz zapora je pisal, da mu je pri duši kakor popotniku, ki je po dolgem čakanju končno prišel v deželo pokateri je hrepenel in tiho sanjal. Koncentracijskemu taborišču bi se lahko izognil, vendar je to možnost opustil, saj je v molitvi spoznal, da ga Bog kliče na to pot. ‚V Dachau me potrebujejo‘ je rekel nekemu sobratu zaporniku. Kasneje je drugemu omenil: ‚V svojem življenju nisem bil nikoli tako srečen kakor tam!‘

Iz zaporniške celice patra Kentenicha sta prihajali luč in toplina. V njegovo celico so na skrivaj prihajali sojetniki. Zlasti v najtežjih trenutkih. Na primer pred njihovim transportom v Dachau, jim je pomagal sprejeti grenkobo življenja. Neopazno so po nasvet in duhovno pomoč k njemu prihajali celo zaporniški pazniki. Pater Kentenich je bil oče vsem.

Duhovnik, ki je nekaj tednov s patrom Kentenichom delil ozko jetniško celico je povedal, da je Bogu zelo hvaležen in vesel, ker je živel „skupaj s svetnikom“.

Ta čas je pater Kentenich poimenoval ‚čas največjih milosti mojega življenja.‘

Trdote taborišča Dachau je pater Kentenich zavestno izrabil za utrditev svojega značaja in okrepitev osebne zvestobe Bogu.

Sojetnik pričuje o njem: „Skupno življenje s patrom Kentenichom je na nas naredilo globok vtis že od prvih trenutkov. Vsi smo bili navdušen nad njim. Bil je človek, ki ti je ob srečanju vlival gotovost. Bil je tako človeški in istočasno izžareval karizmo...“

Spet drugi pripoveduje: „Že ob mojem prvem srečanju z njim v taborišču sem presenečen ugotovil, da je pater Kentenich ostal čista in močna osebnost. Ostal je tak, kakršen je vedno bil. Ničesar od obilja notranjih vrednot mu niso mogli vzeti in tudi sam ni v ničemer popustil. V njegovem srcu so še vedno žuboreli globoki izviri, ki so mu dajali moč za premagovanje težav taboriščnega dneva. Ko sem mu povedal ta moj vtis o njem je odgovoril z nasmehom: ‚Lahko mi vzamejo brado in tudi veliko zunanje svobode. Več ne dam! Prizadevanjem za razvrednotenje in razosebljenje se zavestno upiram do skrajnosti. Tukaj ne bomo nikoli klonili.‘ “

Drugi sotrpin je povedal: „Nekoč, ko nam domači še niso smeli pošiljati paketov in je bila huda lakota, sem videl kako je pater dal sobratu del svojega že tako pičlo odmerjenega kruha. Seveda je bil tudi on sam zelo lačen, tako kakor mi vsi ...“

Kljub težkim razmeram taborišča je v bližini patra Kentenicha vladalo vzdušje veselja. Pozneje je njegov sotrpin to opisal z besedami: „Ker je bil z nami pater Kentenich, se nam je pekel v Dachaua spremenil v nebesa.“

Od kod patru Kentenichu ta moč? Pater Kentenich si je nenehno prizadeval, da bi v vsem dogajanju videl sled Božje volje, Božje previdnosti. Neomajno je zaupal in resnično verjel, da smo Božji otroci. Fizično je bil vklenjen, vendar v duši svoboden. Ljudje okoli njega so bili po njem deležni Božje bližine.

Sojetniki se spominjajo: „Govoril in živel je tako kakor, da vidi nevidno. Ko nas je zadela kakšna nadloga je neprestano ponavljal: ‚Bog je Oče! Bog je dober! Kar dela On je vse prav!‘ “

Zaupanje v Marijo Božjo Mater se je pri njem kazalo tudi v drobnih vsakdanjih stvareh. Nekoč so za dalj časa izostali paketi in skopnele vse zaloge hrane. Vendar pater Kentenich ni bil zaskrbljen: ‚Ne skrbite, Božja Mati nas ne bo zapustila! Samo nikar ne opustite molitve!‘

„Vedno nas je spodbujal s temi besedami in njegovo zaupanje je bilo vedno poplačano.“

„Tudi glede drugih potreb, nas je vedno znova bodril: ‚Molite! Molite! In prejeli boste!‘ In mi smo prejeli... Gotovost patra Kentenicha v drobnih stvareh je na nas imela tako močan vpliv, da smo se tudi mi zaupno vrgli v naročje Božje Matere...“

Neki duhovnik iz Poljske je priznal: „Njegove besede so nam dajale moč... Dojeli smo, da smo orodje v Božjih rokah in pridruženi Kristusovemu trpljenju. Naše trpljenje, ki ga prenašamo iz ljubezni, pomaga drugim in obogati svet... Če pater Kentenich ni v nebesih, potem tja ne bo prišel nihče od nas.“

Dan osvoboditve iz taborišča je za patra Kentenicha prišel 6. aprila 1945. Nezlomljen na telesu in duši se je 20. maja 1945 vrnil v Schönstatt in tam nadaljeval svoje življenjsko poslanstvo. Schönstattsko Marijansko gibanje, ki ga je ustanovil se neprestano širi po celem svetu.

Bog pa je imel pripravljen za patra Kentenicha še težji križ. Na osnovi nekega Cerkvenega preverjanja (vizitacije) Schönstattskega gibanja je bil ločen od svoje Schönstattske družine.

Ta ločitev je trajala dolgih štirinajst let in zdelo se je, da je njegovo življenjsko delo ogroženo. Podobno kakor je Abraham položil svojega sina Izaka na žrtveni oltar,

tako je storil tudi pater Kentenich ‚z otrokom svojega srca‘. Brez zagrenjenosti je hodil po poti križa in na ta način izpričal svojo ljubezen do Cerkve, ki mu je z izgnanstvom naložila težko preizkušnjo. Dokler Bog ni dopolnil preizkušnje in njegovo življenjsko delo ni bilo priznано in potrjeno je mirno in potrpežljivo prenašal nepriznavanje in obrekovanje, krivico in nasprotovanje.

Po vrnitvi iz pregnanstva meseca septembra 1965, se je srečal z nekim kardinalom v Rimu.

Slednji je kasneje izjavil: „Patra Kentenicha sem srečal v Rimu v enem njegovih najtežjih trenutkov in občudoval sem njegovo absolutno umirjenost in popolno zaupanje v Božjo previdnost. Nikoli ne bom pozabil besed, ki jih je tedaj izrekel: ‚Vedno sem vesel v naročju Božje Matere.‘ Od njega nikoli nisem slišal besed zagrenjenosti. Vedno je bil napolnjen z veliko duhovniško ljubeznijo.“

Potem, ko ga je papež Pavel VI. sprejel v avdienci, se je pater Kentenich na Sveti večer leta 1965, vrnil v Schönstatt. Tu je lahko brez omejitev prevzel vse naloge in obveznosti, ki jih je kot ustanovitelj in oče mednarodnega Schönstattskega gibanja opravljal že prej.

Bog ga blagoslavlja

Ne dogaja se prav pogosto, da Bog tako bogato blagoslavlja življenje duhovnika, kakor je blagoslovil življenje patra Kentenicha.

V visoki starosti je imel milost gledati, kako se njegovo življenjsko delo kljub številnim oviram in različnim preizkušnjam širi po vsem svetu. Zaveza ljubezni, ki jo je z Božjo Materjo sklenil 18. oktobra 1914, v kapelici svetega Mihaela v Schönstattu v današnjem Prasvetišču je postala vir blagoslova za vse, ki se pridružijo tej Zavezi ljubezni in se posvetijo Materi Trikrat Čudoviti, Kraljici in Zmagovalki iz Schönstattu. Po vseh celinah so nastala Schönstattska svetišča.

Mnogi ljudje s hvaležnostjo doživljajo, kakšen močan vir blagoslovov izhaja iz teh svetišč. Družinski oče iz Francije je zapisal: „Imel sem priložnost videti, da so svetišča ustanove patra Kentenicha po celem svetu in ne samo v Schönstattu. Ta svetišča so vseh vrst. Ena so velika, druga majhna. Nekatera so celo neznatno majhna. V vseh pa vlada predanost src do drage Matere Trikrat Čudovite, Kraljice in Zmagovalke iz Schönstattu.“

„Koliko poti smo prehodili in koliko preizkušenj je prišlo na nas od ustanovitve Schönstattu! Tudi vodilo je dobro utemeljeno: ‚Marijin sodelavec nikoli ne propade!‘ Delo patra Kentenicha je, če gledamo njegove učinke, naši nebeški Materi zelo prijetno. Naša

ljuba Gospa je patru ustanovitelju rekla DA. Mnogo stvari to dokazuje. Zato se ne čudim, da je pater Kentenich spoštovan kakor svetnik.”

Kar je pater Kentenich govoril leta 1929, ni samo izraz njegovega tihega hrepenenja, temveč tudi obljuba, ki se v zgodovini Schönstatta vedno znova uresničuje.

„V senci tega Svetišča, se bo v naslednjih stoletjih bistveno odločala usoda Cerkve, ne samo v Nemčiji, temveč tudi izven njenih meja.”

Preko Svetišča in Zaveze ljubezni z Marijo, tudi sam pater Kentenich postaja vir blagoslova za Cerkev in svet.

Neka mati, ki je spoznala patra Kentenicha v Milwaukeeju v ZDA kot dušnega pastirja za Nemce je na preprost, ljudski način povedala: „Ali veste, kaj je za mene najboljše kar imamo tu v Ameriki? To je naš dušni pastir! Bog je dober! Resnično dobro nam gre tu v Ameriki! Toda najboljše kar imamo sedaj tu je prišlo k nam iz Nemčije. To je naš dobri, dobrohotni, ljubeči oče in dušni pastir.”

Zadnja tri leta življenja patra Kentenicha so bila duhovno zelo plodna. Kdor koli se je z njim srečal, ga je doživel kakor utelešeno podobo nebeškega Očeta.

Deloval je popolnoma poduhovljeno in v njem je lahko vsakdo začutil Božjo bližino.

Neki duhovnik je ganjen zapisal: „Sij okoli osebnosti tega občudovanja vrednega moža in duhovnika je vedno večji in svetlejši... Tu se je očitno pokazalo kako deluje Božja Previdnost. Na ustanovi tega duhovnika se jasno kaže ‚Božji prst‘. Posejano seme je čudovito vzklilo. Vse to pa se je zgodilo pod budnimi očmi in po materinskih rokah presvete Gospe.”

Pater Kentenich je pogosto in rad dvigal svojo roko v blagoslov. Otroci in mladina, zaročenci in zakonci, matere v pričakovanju otroka in žene, ki jim materinstvo še ni bilo dano, so prosili patra Kentenicha, da jih blagoslovi. Njegova molitev je velikokrat izprosila blagoslov v obliki tako zelenega otroka.

Celo škofje in duhovniki so zaupali v moč molitve in blagoslova patra Kentenicha in ga za to tudi prosili. Vladal je občutek, da njegova oseba in njegov blagoslov na izreden način vzpostavljata stik z nadnaravnim svetom in povezujeta nebesa in zemljo.

Nek zakonski par je zapisal: „Pri osebi patra Kentenicha je na nas napravila najmočnejši vtis njegova povezanost z nadnaravnim svetom... Izzareval je Boga Očeta. Zanj je bil nadnaravni svet vsakdanja resničnost. To se je kazalo v pogovoru, v

njegovih kretnjah, v pogledu, preprosto v vsem... Ko sva ga zapuščala, sva imela oba enak občutek:

Bila sva pri božjem poslancu. Imela sva stik z nadnaravnim."

V nedeljo 15. septembra 1968, na praznik Marije sedem žalosti je pater Kentenich daroval sveto mašo v novi cerkvi Svete trojice na gori Schönstatt. Bilo je prvič in edinkrat, da je maševal v tej cerkvi. „Ite missa est! Pojdite, pošiljam vas! To so bile zadnje besede, ki jih je izrekel zbranim pri sveti maši.

V zakristiji je odložil duhovniška oblačila in se zahvalil duhovnikoma, ki sta z njim somaševala. Blagoslovil je nekaj rožnih vencev, ki so mu jih prinesli v blagoslov. Potem je še nekaj trenutkov tiho molil. Nato pa se je nenadoma zgrudil na predalnik z mašnimi oblačili. Duhovnika, ki sta mu hotela pomagati sta ga počasi položila na tla. Čez nekaj trenutkov je sledil njegov zadnji vzdih. Zdravnik, ki je prihitel je lahko samo še ugotovil, da je pater Kentenich umrl. Na obličju njega, ki se je vrnil ‚domov k Očetu‘ je počival sveti mir.

Patra Kentenicha so položili k zadnjemu počitku 20. septembra 1968. Njegov grob je prav na kraju kjer je umrl. Pokopan je v zakristiji cerkve Svete trojice, ki se kakor Božji grad dviga kvišku na gori Schönstatt.

O tej cerkvi je neki duhovnik zapisal, „da jo moramo gledati kot simbol neuničljivosti in krono življenjskega dela patra Kentenicha. To delo je po posebnem delovanju Božje milosti, smel dokončati preden je odšel k Njemu. To kar je sejal z žrtvami, bo lahko spravil kot dragoceno žetev v kašče večnosti... ”

Besede vklesane v kamen na njegovem sarkofagu, jedrnato izražajo povzetek njegovega življenja in delovanja. Skromni začetki in rast, boleče trpljenje in preizkušnje ter zadnje dejanje slovesa so zaobjeti v izreku:

DILEXIT ECCLESIAM - LJUBIL JE CERKEV

Častimo ga kot svetnika za naš čas. Naj nas njegov vzor opogumi, njegova priprošnja pa naj pomaga naši Materi Cerkvi!

K sarkofagu patra Kentenicha romajo tisoči, zaupajoč v njegovo priprošnjo pri Bogu. Mnogi od njih so lahko že doživeli njegovo pomoč.

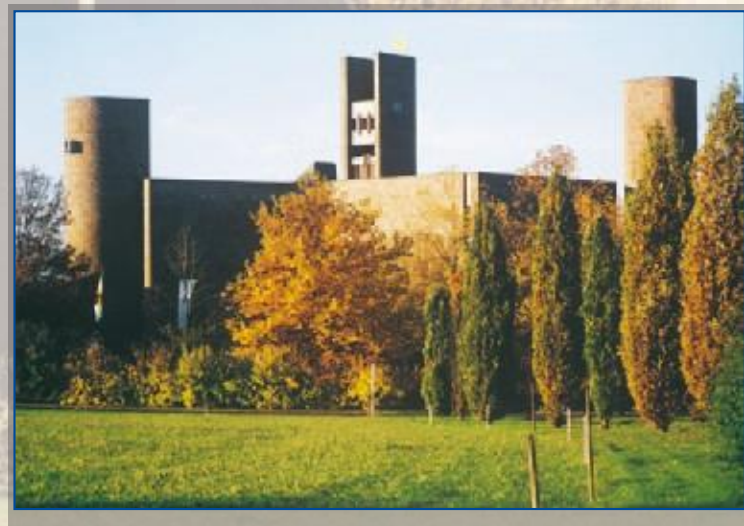
Škof iz Trierja je 10. februarja 1975, slovesno razglasil začetek postopka za razglasitev patra Kentenicha za blaženega.

Pismo patra Kentenicha,
ki lahko nagovori vsakogar izmed nas:

*,Ohranite svoj prostor v srcu Božje Matere. Tja
sodite vsi brez izjeme. Tam je mir, varnost in
zaupanje v zmago v vsaki situaciji in vsakem
primeru. Delajte dobro kjerkoli imate priložnost.
V vseh situacijah glejte dobrotno Očetovo roko, ki
po modrem načrtu ljubezni vodi vašo usodo.
Vedno pomislite na najpreprostejšo resnico:*

*Bog je Oče, dobri Oče!
Vse kar dela, dela prav!*

*Če boste vztrajali v tem duhu, boste obvladali
življenje in postali vir blagoslova za mnoge.'*

Cerkev Svete Trojice z grobom patra Kentenicha

Pomembnejši datumi v življenju patra Kantenicha:

16.11.1885 rojen v Gymnichu pri Kölnu,
19.11.1885 krščen na ime Peter Jožef v župnijski cerkvi svetega Kuniberta v Gymnichu,
12.04.1894 devetem letu starosti posvečen Mariji v sirotišnici v Oberhausnu,
17.04.1897 prvo sveto obhajilo,
24.09.1897 sveta birma, birmoval ga je pomožni škof iz Kölna, dr. Fischer,
23.09.1899 začetek študija v Ehrenbreitsteinu,
24.09.1904 začetek noviciata v matični hiši patrov Palotincev v Limburgu,
08.07.1910 posvečen v duhovnika, posvečevalec je misijonski škof Viether, član PSM – Palotinske Misijonske Družbe iz Kameruna,
10.07.1910 nova maša v kapelici misijonske hiše Palotincev v Limburgu,
27.10.1912 nastop službe duhovnega voditelja-spirituala v študentskem domu v Schönstattu; „Predustanovna listina“, ustanovitev Schönstattske Marijanske kongregacije v študentskem domu,
18.10.1914 ustanovitev Schönstatta, predavanje v kapelici svetega Mihaela današnjem „Prasvetišču“ v Schönstattu; „Ustanovna listina“,
20.08.1919 ustanovitev Apostolske zveze

20.08.1920 ustanovitev Apostolske lige,
01.10.1926 ustanovitev Schönstattske Marijine sester,
20.09.1941 aretira ga Gestapo, samica in ječa v Koblenzu,
13.03.1942 tri leta v koncentracijskem taborišču v Dachau, do 06.04.1945,
16.07.1942 v Dachau ustanovitev Schönstattske Marijine bratov in Družinskega gibanja, razglasitev Schönstatt Internationale - Mednarodno Schönstattske gibanje, vrnitev v Schönstatt,
18.10.1944 ustanovitev Zveze Schönstattske škofijskih duhovnikov,
20.05.1945 ustanovitev Zveze Schönstattske žena,
18.10.1945 zasebna avdienca pri papežu Piju XII.,
02.02.1946 tri velika potovanja po svetu,
14.03.1947 odredba Cerkve, da p. Kantenich zapusti gibanje in odide v Milwaukee v ZDA,
1947-1950 ustanovitev skupnosti Schönstattske patrov,
1951-1965 popolna rehabilitacija patra Kantenicha s strani Cerkve,
18.07.1965 avdienca pri papežu Pavlu VI.,
22.10.1965 vrnitev v Schönstatt,
22.12.1965 odhod k Bogu v cerkvi Svete Trojice na gori Schönstatt,
24.12.1965 začetek Cerkvenega postopka za razglasitev patra Kantenicha za blaženega,
15.09.1968
10.02.1975

*Devetdneva
molitvo*

Predgovor k Devetdnevnici

Zadnje počivališče patra Kentenicha je postalo kraj molitve in blagoslova. Ljudje z vsega sveta prihajajo na ta kraj. Številni, ki so zaupali v priprošnjo patra Kentenicha so doživeli, da jim je pomagal v majhnih in velikih stiskah. O moči njegove priprošnje in uslišanih molitvah, pričujejo zelo številna pisna poročila.

Tudi mi si bomo v času Devetdnevnice prizadevali za duhovno srečanje s patrom Kentenichom. On, ki je vedno imel sočutno srce za vsako človeško stisko, bo iz večnosti z ljubeznijo poslušal vsakogar, ki bo zaupal v njegovo priprošnjo in se v skrbeh in trpljenju obrnil k njemu. Četudi uslišanje naše prošnje ni v Božjem načrtu, naj nam zaradi tega ne upade pogum. Pater Kentenich nam hoče izprosil milost, da bi razumeli smisel našega trpljenja in ga prenašali z vero v modro Božjo previdnost.

Pater Kentenich je vse težave življenja obvladoval v Zavezi ljubezni z Marijo. Prav zato želimo skupaj njim v naslednjih devetih dneh gledati na Marijo. Pater Kentenich je smatral, da je njegova življenjska naloga, „Svetu oznanjati Marijino skrivnost, ki je neločljivo povezana s Kristusovo skrivnostjo“. Pater Kentenich je videl Marijo kot „stalno pomočnico in sopotnico

Zveličarja pri njegovem odrešenjskem delu“. Ona je vedno z Njim od ure Oznanjenja, preko Velikega petka, Velike noči in Binkošti do konca časov.

S patrom Kentenichom zrimo na svetopisemske prizore iz Marijinega življenja. O njih je pater Kentenich veliko govoril. Zanj so bili smerokazi in viri moči. Vsak dan bomo razmišljali o določenem dogodku iz življenja Božje Matere ter ga prenesli v naš vsakdanjik. V kratki molitvi bomo nato po Mariji prinesli naše prošnje nebeškemu Očetu. Pri tem naj bo pater Kentenich naš priprošnjik pri Božjem prestolu.

Pater Kentenich si je v svojem življenju prizadeval, da Bogu in Božji Materi izpolni vsako željo. Zato lahko upamo, da bo naša molitev po njegovi priprošnji uslišana.

Ob koncu dnevne molitve, zmôlimo še molitev za razglasitev patra Kentenicha za blaženega. Verujemo, da ga bo Cerkev kmalu povišala do časti oltarja in bo s tem še mnogim ljudem današnjih dni postal most do Boga.

Grob patra
Kentenicha

1. dan Angelov pozdrav Mariji

Gospodovo oznanjenje! „Angel je stopil k Njej in rekel: Pozdravljena, obdarjena z milostjo, Gospod je s teboj!“ (Lk 1,28) Marija sliši angelov pozdrav in Božje sporočilo. Božjemu načrtu, da postane Božja Mati izreče prostovoljni DA.

Tudi kasneje Marija sprejema podobna sporočila, toda tedaj ni bilo angela pred njo. Bog je govoril z Njo preko ljudi in preko dogodkov. Tik pred porodom jo preseneti ukaz cesarja Avgusta. Kasneje sliši Simeonovo prerokbo, da bo Njeno srce presunil meč bolečin. Sredi noči izve za morilske namene kralja Heroda. O ljudje, ki tako neusmiljeno posegate v Marijino življenje! Vendar so bili tudi ti dogodki Božja sporočila, Božji pozdravi in smernice, kakor besede angela pri oznanjenju. Marija nanje vedno odgovarja s pripravljenim in odprtih srcem: „DA, Gospod“.

Pater Kentenich je bil zelo Marijansko naravnan. Sam je dejal, da je imel ‚uho vedno na Božjem srcu‘. Kakor Marija je vse življenje poslušal Gospodova sporočila. Zanj je bilo vse Božji pozdrav. Vsako bitje in vsak dogodek je bil zanj ‚majhen prerok‘, ki je oznanjal Očetovo ljubezen, njegove načrte in želje. Razumel je znamenja časa in zaznaval, da se ga v težkih življenjskih preizkušnjah dotika Bog. Vedno je imel pripravljen odgovor ‚DA Oče‘. Ne le tedaj, ko ga je Bog pozdravil z veselim sporočilom ampak tudi, ko mu je poslal boleče preizkušnje.

Molitev

*Oče v nebesih! V veliki stiski sem. Moj položaj je boleč in zdi se mi nerešljivo. Moja notranjost se upira trpljenju. Pravzaprav ne morem verjeti, da prihaja bolečina od Tebe kot sporočilo zame. Ne morem verjeti, da želiš z njo pri meni doseči nekaj velikega. Na priprošnjo patra Kentenicha mi pomagaj, da bom svoje težave in boleče skrbi osmislil v Tvoji luči in jih razumel kot Tvoj pozdrav. Še bolj kakor običajno, želim sodelovati s Teboj. Od mene želiš slišati moj pristanek, moj „DA Oče“. Ti želiš, da Ti kakor Marija in pater Kentenich, vedno znova izrekam svoj: „Zgodi se, zaupam Ti!“
Vem, da moreš v svoji vsemogočnosti tudi moje trpljenje spremeniti v dobro in uslišati moje prošnje. Amen!*

Besede patra Kentenicha za 1. dan: **[Sprejeti križ in darovano trpljenje blagoslavljata svet.](#)**

Molitev za razglasitev patra Kentenicha za blaženega:
Bog, večni Oče... (stran 67)

2. dan Marijina hvalnica

„Magnificat anima mea Dominum!“ „Moja duša poveličuje Gospoda..., kajti ozrl se je na nizkost svoje služabnice...“ (Lk 1, 47-48) Tako je Marija zapela v velikem veselju. Bog je njeno zvestobo bogato nagradil. V hvalnici priznava svojo majhnost. Zaveda se, da je popolnoma odvisna od Boga. Njena globoka ponižnost je bila predpogoj za njeno povišanje, ki v človeški zgodovini nima primerjave.

Pater Kentenich je bil podoben Mariji: ponižen, preprost in skromen. Ni iskal samega sebe, temveč le Božjo čast. Hvalo in priznanje, ki ju je doživljal je preusmeril na Boga in Božjo Mater. Bog poplača pravo ponižnost s svojo milostjo in z darovi svoje ljubezni, ki vzbudijo v ponižnih ljudeh slavilno veselje. Zato je pater Kentenich vedno izžareval srečo in mir srca. Okrog sebe je gradil kraljestvo veselih božjih otrok.

Ponižnost patra Kentenicha je bila še posebej preizkušena v času njegovega pregnanstva. Toda nič ni moglo skaliti njegovega veselja in zaupanja. Po vrnitvi v Nemčijo je povedal, da v vseh letih preizkušenj ni doživel niti sekunde, kaj šele ure žalosti. Kakor Božja Mati je vedno imel na ustnicah Marijino hvalnico Magnifikat. Njegovo življenje je bila ena sama hvalnica Božji moči in Božji dobroti.

Molitev

Oče v nebesih! Kakor drugi ljudje sem tudi jaz nagnjen k nečimrnosti. Morda mi želiš prav s trpljenjem, ki me je zadelo pokazati, kako nemočen sem v resnici. Morda me prav na ta način kličeš, da se bolj oprem na Tvojo pomoč. Bolj, ko priznam svojo nemoč, bolj me lahko podpreš s svojim usmiljenjem. Oče, tvoja modrost išče in osrečuje nebogljene. Zaradi tega se smem veseliti in z Marijo zaupno pojem Magnifikat. Na priprošnjo patra Kentenicha, naj pride Tvoja usmiljena očetovska skrb na pomoč moji majhnosti, kakor si Ti predvidel v svoji ljubezni. Amen!

Besede patra Kentenicha za 2. dan:
.Samo ponižni, bodo gledali Boga.'

Molitev za razglasitev patra Kentenicha za blaženega:
Bog, večni Oče... (stran 67)

3. dan Marija z Jezusom v naročju

Marija je Božja Mati! To je Njena najvišja čast in najlepši naziv. Dete, ki ga je nosila, rodila in zanj skrbela je Božji Sin, Zveličar sveta. Z materinsko nežnostjo in pomočjo mu je stala ob strani. Vztrajala je pod križem in premišljevala besede, ki jih je Jezus tu izrekel Janezu. Te besede so bile namenjene vsemu človeštvu: „Glej tvoja Mati.“ (Jn 19,27) Marija je tako postala tudi naša Mati. S srcem polnim ljubezni, opravlja materinsko vlogo do nas. Z dobrohotnostjo matere je soudeležena pri izpolnjevanju in dovrstitvi odrešenja vse do konca časov.

Pri srečanju s patrom Kentenichom so mnogi ljudje začutili očetovski odnos Boga do človeka in hkrati blagodejno delovanje Marijinega materinstva. Pater Kentenich je s to svojo karizmo med skoraj šestdesetletno duhovniško službo pomagal mnogim ljudem. Otroci, mladina in odrasli so doživeli njegovo nesebično pripravljenost za služenje in skrb za celovito očetovsko-materinsko vzgojo. V svojem srcu je nosil vsakogar, ki se je zaupal njegovemu vodstvu. Mnogi so začutili kako jih je s tem obdaril. Ob praznovanju srebrnega duhovniškega jubileja leta 1935, je pater Kentenich priznal, da mu je Božja Mati za njegovo poslanstvo dala na voljo svoje materinsko srce.

Molitev

Oče v nebesih! Marije nisi dal za Mater samo svojemu Sinu, temveč tudi meni. Najboljša med vsemi materami je tudi moja Mati. Vse kar je Marija živela in podarila Tvojemu Sinu, hoče podarjati vsemu človeštvu do konca sveta. S tem namenom si ji podaril materinsko, toplo, dobrohotno in usmiljeno srce. Marijin pogled nenehno spremlja vse človeške otroke. To me osrečuje in radosti, saj spremlja tudi mene. Marija pozna vse moje male in velike skrbi. Še posebno tiste, katere ji izročam po patru Kentenichu. Ona jih prinaša Sinu Jezusu in Tebi Oče, ki Marijo vedno uslišiš. Amen!

Besede patra Kentenicha za 3. dan:

„Če boste Božji Materi vedno znova podarjali svoje srce, vam bo dano, da boste prestali preizkušnje.“

Molitev za razglasitev patra Kentenicha za blaženega:

Bog, večni Oče... (stran 67)

4. dan Marijino dušo presune meč bolečin

Marija je veliko trpela. V spomin na Simeonovo prerokbo (Lk 2,35), jo umetniki pogosto upodabljajo s sedmerimi meči v srcu. Mnogi trpeči ljudje iščejo njeno bližino, da bi črpali moč in tolažbo iz materinskega srca, ki je izkusilo toliko bolečine.

Zakaj je Marija toliko trpela? Ker jo Bog Oče najbolj ljubi, sme s Kristusom tudi največ trpeti. „Zgodi se mi po tvoji besedi“ (Lk 1,38) je dejala ob uri oznanjenja. Globoka povezanost v življenju in ljubezni s Sinom Jezusom je vodila tudi v povezanost v trpljenju. Žalostna Mati tiho stoji ob Sinu na Golgoti, ko umira na križu. Tudi pod križem, ko je meč bolečin prebodel njeno dušo, Marija dopušča, da se izpolni vsa Božja volja.

Tudi pater Kentenich je sprejel trpljenje iz Božje roke brez pritoževanja. V trpljenju je našel celo potrditev tega, da je Bog blagoslovil njegovo delo in življenje. Njegovo življenje lahko imenujemo križev pot, ki ga je vodil skozi mnoge temine. Pogosto je dejal, da je Bog od njega vedno znova zahteval, „smrtni skok razuma, volje in srca“. To je bila resnična odpoved človeškemu mišljenju, hotenju in čutenju.

Meč bolečin ga je zadel najgloblje v srce, ko je „otroku mojega srca“, njegovemu življenjskemu delu, grozilo

uničenje. Vendar je ostal miren in pripravljen izpolniti Božjo voljo.

Molitev

Oče v nebesih! To uro je tudi moje življenje zaznamovano s križem in čutim oster meč bolečine. Priznam Ti, da mi je to trpljenje težko prenašati. Podari mi milost, da bom tudi ob tem trpljenju zaupal v Tvojo ljubezen. Prav tistim, ki jih najbolj ljubiš in bi jih rad vzgajal, pogosto pošiljaš trpljenje in križ kakor glasnika ljubezni. Rad bi pogosteje mislil na to, da sem v svojem trpljenju še globlje povezan s Tvojim Sinom in tako soudeležen pri odreševanju soljudi. Pomačaj mi, da bom kakor pater Kentenich, trdno zaupal Vate. Tudi moja prihodnost je v Tvojih rokah. Na priprošnjo patra Kentenicha dopusti, da se zgodi z menoj to kar je po Tvoji zamisli zame najbolje. Amen!

Besede patra Kentenicha za 4. dan:
„Križ je znamenje, da smo izbrani.“

Molitev za razglasitev patra Kentenicha za blaženega:
Bog, večni Oče... (stran 67)

5. dan Prihod Svetega Duha nad učence

Binkoštni dan! Marija, Mati mladega krščanstva in Mati mlade Cerkve je ob prihodu obljubljenega Tolažnika sredi učencev. (prim. Apd 1 14; 2 1-4) Marija je skupaj z apostoli v dvorani zadnje večerje in v ponižni molitvi prosi Svetega Duha. Med šumenjem viharja je obljubljeni Tolažnik prišel nad njih v obliki ognjenih jezikov. Marija si šteje za materinsko dolžnost, da svojim otrokom izprosi darove Svetega Duha, ki je ‚Moč iz nebes‘. Že od prvih Binkošti v Jeruzalemu, Marija nenehno kliče ognjeni vihar Svetega Duha nad vso Cerkev.

Pater Kentenich je že od začetkov Schönstatta zbiral svoje privrženke okoli Marije. Prav zato je Sveti Duh tako mogočno deloval in ustvarjal delo, ki bo služilo prenovi Cerkve v današnjih težkih časih.

Pater Kentenich je v svojih poslušalcih nenehno krepil verski čut. Vse tisto, kar je učil je tudi živel. Njegova gorečnost je zato delovala s prepričljivo močjo. Bil je pripravljen in odprt za najbolj tihe Božje želje. Svoje življenje je v moči Svetega Duha daroval za rast Božjega kraljestva in češčenju Boga. Svoje življenje je zaupal Bogu, zato je tudi v velikih preizkušnjah ostal miren in veder.

Molitev

Oče v nebesih! Na priprošnjo Jezusove matere Marije in njenega zvestega služabnika patra Kentenicha, me napolni s svojim Svetim Duhom. Naj me Sveti Duh zajame z vso močjo in v meni prebudi neuklonljivo zaupanje Vate. Oče, Ti me držiš v naročju. Ti me ljubiš. Tvoj sem. Tebi pripadam. Prosim Te, poglobi v meni vero v Tvojo modro previdnost. S tem bo moje trpljenje izgubilo svojo grenkobo. To bo moja zmaga nad trpljenjem. Naj v moči Svetega Duha v trpljenju tako rastem in zorim, kakor pater Kentenich. Sedaj vem, da mi je to v blagoslov. Amen!

Besede patra Kentenicha za 5. dan: **„Pomnožite čudeže zaupanja v Božjo previdnost!“**

Molitev za razglasitev patra Kentenicha za blaženega:
Bog, večni Oče... (stran 67)

6. dan Kača pod Njenimi nogami

Bog je že v raju govoril o Veliki ženi - Zmagovalki, ki bo strla glavo kači. (prim. 1Mz 3,15) Apostol Janez jo v knjigi Razodetja vidi v boju z zmajem. (prim. Raz 12, 1-18) Marija je mogočna zaveznica v boju proti zlu. Njej ni mogel Satan nikoli škodovati. Gledamo podobo Marije, ki je brez madeža, obvarovana izvirnega greha in njegovih posledic, brez vsake osebne krivde. Ona je zmagovalka nad silami teme.

Mariji se je pater Kentenich z gorečim srcem posvetil že v devetem letu življenja. Marija ga je vzgajala in vodila. Od tega dne je Božjo Mater vsak dan trikrat pozdravljal z molitvijo, ki jo je spisal sam. ‚Pozdravljena, Marija! Zaradi Tvoje čistosti bom ohranil čisto svoje telo in svojo dušo. Odpri mi na široko Svoje in Sinovo srce! Amen!‘

Njegova prošnja ni ostala neuslišana. V času študija je moral preboleti težko notranjo krizo. Marija je bila tedaj njegova Rešiteljica. Ker je brez pridržkov zaupal v njeno pomoč je v sebi ohranil notranji mir.

Peklene sile so spravile patra Kentenicha v ječo in v koncentracijsko taborišče. Grozile so, da bodo uničile njegovo delo. Vendar je v povezanosti z Marijo ostal miren in zaupljiv, kakor otrok do matere. V vseh preizkušnjah je ohranil prepričanje: ‚Ona bo zmagala!‘ In res je zmagala nad mnogimi poizkusi zla v njegovem

življenju. Njegov izrek, ki ga je nenehno ponavljal se glasi: „Mater habebit curam!“ V prevodu: „Mati bo poskrbela!“

Njegovo zaupanje v Marijo in njegova mirnost, sta v ljudeh vzbujala veliko željo po posnemanju in po življenju iz vere v povezanosti z Marijo Zmagovalko.

Molitev

Oče v nebesih! Z vso spoštljivostjo klečim pred Marijo, Zmagovalko nad kačo in vsem hudim. Z zaupanjem pripogibam svoje čelo pred Njo, ki se bori proti zlu na zemlji. Rad bi se ji posvetil kakor pater Kentenich.

Kadarkoli jo išče moja roka, mi pride Marija naproti s svojo odprto dlanjo polno pomoči in milosti. Ona me nežno povede k Tebi. S to gotovostjo morem vse težave svojega življenja mirno in zaupno prepustiti njeni materinski skrbi Amen!

Besede patra Kentenicha za 6. dan: **„V rokah Božje Matere, vedno občutim radost in veselje!“**

Molitev za razglasitev patra Kentenicha za blaženega: **Bog, večni Oče...** (stran 67)

7. dan Žena ogrnjena s soncem

Ponovno se vrnimo k prizoru iz knjige Razodetja: „In prikazalo se je veliko znamenje na nebu: Žena ogrnjena s soncem.“ (Raz 12,11) Marija je svetlo žareča Luč nad teminami čaša. Prinesla nam je Kristusa, Sonce pravičnosti. Žarki tega Sonca se zrcalijo v Mariji. Popolnoma je prežeta s Kristusom, zato je Marija ideal človeške osebnosti. „Marija je novi človek“ in je polna milosti. Nje se greh nikoli ni dotaknil.

S krstom smo bili tudi mi potopljeni v večno luč Kristusa in spet postali Očetovi ljubljene otroci. Toda v sebi še vedno nosimo posledice izvirnega greha: šibkost volje in nagnjenost k slabemu. Zaradi tega moramo še toliko bolj stremeti k nebu. Pri tem nam pomaga Bog s svojo milostjo. Upati smemo, da postajamo z Njegovo pomočjo oblikovani po Kristusu. Postajamo ljudje obsijani s soncem.

Lik takega človeka so mnogi doživeli prav v patru Kentenichu. On je videl svojo življenjsko poklicanost v tem, da oblikuje nove ljudi, ki bodo notranje svobodni in sredi tega sveta z ljubeznijo živeli v Bogu in za Boga. Pater Kentenich je to uresničil v veliki meri. Celo v koncentracijskem taborišču je bil „tako človeški, istočasno pa z neomajno vero in zaupanjem ves potopljen v Boga“, kot se je o njem izrazil neki sojetnik. Bil je kakor svetilka, ki je s svojo svetlobo pomagala

drugim ohranjati luč vere. S svojo ljubeznivostjo je deloval na druge kot sonce, ki greje in prinaša življenje.

Molitev

Oče v nebesih! Skrstom sem po Kristusovi milosti postal Tvoj otrok. S tem sem poklican, da postanem ‚novi človek‘. V podobi Božje Matere, vidim ta cilj utelešen na dovršen način. Pomagaj mi, da postanem Mariji še bolj podoben. Kristusova luč naj vse bolj obsije tudi moje življenje. Utrdi mi vero, da je ta svetloba močnejša kot vse temine mojega življenja in da je to notranja moč, ki me nikdar ne zapusti. Po priprošnji patra Kentenicha mi daj milost, da bom v notranji svobodi in velikodušni ljubezni živel popolnoma v skladu s Tvojo sveto voljo. Pomagaj mi, da bom po njegovem zgledu, svetlobo in toplino podarjal tudi sam. Amen!

Besede patra Kentenicha za 7. dan: **‚Bodite vsem ljudem kaŹipot, to je prinašalci luči in resničnega veselja!‘**

Molitev za razglasitev patra Kentenicha za blaženega:
Bog, večni Oče... (stran 67)

8. dan Kronana s krono iz zvezd

Apostol Janez je imel na otoku Patmos videnje in ga popisal v knjigi Razodetja. (prim Raz 12,1) Med drugim je videl Marijo kot Kraljico s krono iz zvezd, kako kraljuje poleg Kristusa, Kralja vesoljstva. Njena kraljevska moč je ljubezen. Do vseh, ki se zaupno obrnejo k Njej je kraljevsko radodarna, usmiljena in dobrotna. Vsem Źeli pomagati.

Pater Kentenich je Marijino podobo vedno znova kronal. Nikoli se ni utrudil govoriti o Njeni kraljevski naravi. Sebe je smatral za viteza svoje Kraljice. Mariji je posvetil svoje življenje. Zaradi svoje velike ljubezni do Nje, ji je postal tudi podoben. Kraljevska je bila njegova narava, kraljevsko je bilo njegovo mišljenje, prav tako govor in delovanje. Predvsem pa je bila kraljevska ljubezen njegovega srca. Do vsakogar je pristopal s spoštovanjem in ljubeznijo, kakor do ‚kraljevskega otroka‘. To plemenitost je pater Kentenich ohranjal do vseh ljudi. Tudi v ječi in v ‚peklu Dachaua‘.

BoŹja previdnost je poskrbela, da so bile v neposredni bliŹini kraja njegove smrti pripravljene številne krone, ki naj bi jih pater Kentenich blagoslovil za Marijine podobe. Še preden pa je lahko to storil, ga je Bog poklical v veĉnost. Te krone so leŹale tudi ob njegovi krsti in nehote spominjale na Gospodova besede iz knjige Razodetja: Bodi mi zvest do smrti in dal ti bom krono življenja. (prim. Raz2,10)

Molitev

Oče v nebesih! Marijo si kronal s krono veličastva. Podelil si ji veliko moč. Zato ji je tudi pater Kentenich v stiskah vedno znova podarjal krono. Tudi jaz želim Božjo Mater priznavati in častiti kot Kraljico. S patrom Kentenichom ji v duhu izročam krono in trdno zaupam v moč njene priprošnje pri Tebi. Moj dar ob Njenem kronanju je moja odločitev: „Vse svoje skrbi in težave želim prenašati potrpežljivo in z zaupanjem v Tvojo previdnost. Verujem, da bo Ona moje trpljenje spremenila v blagoslov. Pomagala mi bo, da ji postanem podoben v notranji plemenitosti, ki je odsev njene kraljevske slave.” Amen!

Besede patra Kentenicha za 8. dan: **Trpljenje prinaša največje milosti v našem življenju!**

Molitev za razglasitev patra Kentenicha za blaženega:
Bog, večni Oče... (stran 67)

9. dan Poveličana pri Bogu

Marija je bila z dušo in telesom vzeta v nebo in biva v popolnem sožitju s Troedinim Bogom. Na Mariji se je že izpolnilo to kar je obljubljeno nam vsem. Pridruženi skrivnostnemu Gospodovemu telesu, smo sodediči Njenega poveličanja. Zdaj še bivamo v času preizkušnje in zaupno pričakujemo izpolnitev slave, ki nam je bila napovedana. (prim Rim 8,18) Vendar moramo že sedaj stremeti proti nebesom, kjer je naša končna domovina. (prim. Flp 3,20)

Na to je pater Kentenich nenehno opozarjal. Svojo življenjsko nalogo je videl v tem, da bo na zemlji ustvaril nekakšno ‚izpostavo nebes‘. ‚Sveto Božjo deželo in sveto Marijino deželo.‘ Iz Schönstattskih svetišč zemeljske oble, naj teče reka blagoslova in zajame vse ljudi.

Patru Kentenichu je bil svet vere z nadnaravnimi resničnostmi povsem domač. Bil je človek, ki je že s svojo osebnostjo zrcalil Boga in tako pritegoval ljudi v Božjo bližino. Obenem pa je z obema nogama stal trdno na tleh. Istočasno je bil blizu nebesom in svetu. Na vse težave in vsakovrstno bedo je gledal z vidika večnosti. Na praznik Božje Matere 15.9.1968, ga je po darovanju svete evharistije v novozgrajeni cerkvi Svete Trojice, Bog poklical k sebi in s tem odtisnil še zadnji pečat v njegovo bogato življenje. Vsakdo, ki bodisi fizično navzoč ali v duhu prisoten moli na kraju njegove smrti, prejme mir in Božji blagoslov.

Molitev

Oče v nebesih! Rad bi živel iz vere kakor pater Kentenich. Zavedam se, da tega ne zmorem sam, zato Te prosim, da mi na njegovo priprošnjo pomagaš. Naj Ti ostanem zvest v okolju, ki se je veri in zaupanju Vate, tako zelo odtujilo. Daj mi milost, da bom v vseh okoliščinah gledal na težave s Tvojimi očmi in jih obvladoval s Tvojo pomočjo. Tako me bo raznovrstno trpljenje vodilo k Tebi. Moje življenje pa se bo spremenilo v romanje v nebeško domovino. Amen!

Besede patra Kentenicha za 9. dan: **„V Božjem kraljestvu ima zaupljiva molitev največjo moč!“**

Molitev za razglasitev patra Kentenicha za blaženega:
Bog, večni Oče... (stran 67)

Bog, večni Oče!

Tvoja Očetovska previdnost je Cerkev v težkih časih vedno pošiljala ljudi, ki so Tvojemu ljudstvu z besedo in zgledom kazali pot k Tebi. Tudi današnji Cerkev, si s patrom Jožefom Kentenichom poslal svojega glasnika. Namenil si mu veliko poslanstvo, da je z vsem žarom razglašal slavo Božje Matere. Mariji se je popolnoma posvetil. S svojim zgledom je pomagal neštetim ljudem, da so z milostno Materjo Trikrat Čudovito, Kraljico in Zmagovalko iz Schönstatta sklenili Zavezo ljubezni. Po tej poti človek veliko lažje pride do Kristusa in do Tebe, naš dobrotni in usmiljeni Oče.

Prosim Te, da patru Kentenichu kmalu nakloniš čast oltarja. Naj vse božje ljudstvo spozna njegov zgled, odkrije njegovo sporočilo in doživi moč njegove priprošnje.

Na njegovo priprošnjo usliši tudi mene v moji stiski. Naj bo to v čast milostljive Matere iz Schönstatta in v Tvojo slavo, naš dobrotljivi Bog in Oče. Amen!

Številni ljudje, ki so se osebno srečali s
patrom Kentenichom,

so prepričani o njegovem svetniškem življenju in se
zato zavzemajo za njegovo razglasitev za blaženega.

Tako bi mnogi izvedeli več o njegovem življenju in
poslanstvu, ki ga je opravil. Tudi formalno naj bi bil
pater Kentenich vključen v zaklad Cerkve.

K temu lahko pripomore vsakdo z (s):

- *razširjanjem literature,*
- *molitvijo za razglasitev patra Kentenicha za
blaženega,*
- *darom podpore za izvedbo projektov,*
- *pisnimi poročili o uslišanjih na
sekretariat.pjk@schoenstatt.de,*
- *pogumnim pričevanjem o uslišanjih v svojih
okoljih,*
- *...*

„Če boste ljubi Božji Materi vedno
znova podarjali svoje srce, vam bo dano,
da boste prestali preizkušnje.“

pater JOŽEF KENTENICH